

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

TRIFID

Jarosław Grzędowicz
Pán ledové zahrady

Copyright © 1996 by Jarosław Grzędowicz, 2006

Copyright © by Fabryka Słów sp. z o.o., 2006

Translation © Robert Pilch, 2007

Cover © Grzegorz Kmin, 2007

© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7387-031-7

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

TRITON

*Po všech koutech,
než do síně vejdeš,
se podívej
a poohlédni,
neboť nemůžeš vědět,
kde nepřátelé
u stolu na lavici sedí.*

Výroky Vysokého

Kapitola první

Noční poutník

Říkalo se, že vystoupil přímo z vln Severního moře a že jej zplodila jeho ledová, zuřivá nezměrnost a povila mořem oplodněná utonulá žena.

Říkalo se, že přišel z Pustiny strachu, kde se zjevil jako plod něčích nečistých myšlenek, jiný než ostatní Stíny. Jiný, neboť byl ve všem podoben člověku.

Říkalo se, že byl synem Hinda, boha válek, zplozeným se smrtelnou ženou během jedné z bohových procházek po světě v podobě tuláka.

Říkalo se, že jej zrodila bouře, která zabila na převisu stojící Sikranu Slaný vítr, dceru velkého mořeplavce Stinginga Řvoucí sekery. Stála osamoceně během bouře na útesu, vyhlížeje na horizontu plachty lodě svého milovaného. Mrtvá, zplodila plameny a válečníka.

Říkalo se, že se zjevil přímo z noci, že přijel na koni velkém jako drak, s jestřábem sedícím na rameni a vlkem, běžícím vedle něj.

Říkaly se různé nesmysly.

Bylo to úplně jinak.

Pravda je taková, že ho vyvrhly hvězdy.

„Máš patnáct minut,“ říká Jofa. Vysvětluje to snad už podesáté. Sedím připásaný uvnitř kokonu, má divotvorná výstroj vyplňuje všechna zákoutí kapsle, v povzdálí se motají technici v zářivě rudých kombinézách, někdo připouje tlustý kabel a kleje, blikají oranžová poplašná světla, nějaký přístroj každou chvíli vyplivuje oblak husté páry. Nejsem připravený.

Nejsem připravený.

„Nezapomeň. Musíš se vzdálit nejmíň půl kilometru a chránit si hlavu. Exploze nebude moc hlasitá. Kapsle se vypaří, ale mohou tě zasáhnout kameny, větve stromů nebo cokoli jiného. Přijdou dvě rázové vlny. Nejdřív normální, od výbuchu, a pak zpětná. Zhruba po třech sekundách.“

První zaječení sirény. Namyšlený ženský hlas zahajuje odpočet. Zatím po deseti sekundách, od šesti set. Nejsem připravený. Za chvíli mě odpálí a pak půjdou do kantýny.

Nechápu, jak jsem se do toho mohl namočit. Jofa upravila nějaké kabely na vnější straně kapsle a potají mi dovnitř strčila balíček tabáku.

„Jak se cítíte?“ Ocelový Novinkovův hlas ve sluchátkách. „Stoupá vám puls.“

„Nemám tušení proč,“ odseknu do hadice. Pitomý felčar.

Cítím se jako nějaký pradávny mrtvý vládce. Přivázaný ke trůnu, který za chvíli vzplane. Přede mnou se táhne průvod smutečních hostí s dary. Už jsem dostal švýcarský nůž a lahvičku s pálenkou od nějakého krajana. Všechno zakázané. Artefakty. Anachronismy. A velení mise se tak staralo, abych neměl ani zapalovač.

Pohřební dary.

Scházejí už jen plačky.

Měli zajistit plačky.

Pět set sekund.

Nejsem připravený.

„Jak se cítíš?“ To je Deirdre. Rusé vlasy zmizely pod kapucí, nádherná Deirdřina ústa se chvějí, v očích diamantový lesk.

Takže mám aspoň jednu plačku. Náš krátký vztah se nevydařil, má rusovlasá Deirdre z Derry (některými nepatřičně nazývaným Londonderry). Věděla jsi, že z toho nic nebude. Románek z bitevního pole.

Jen zvednu palec. Čítač zatím není aktivní. Nemůžu regulovat emoce a hrát si na tvrdáka. Taky je mi smutno, rusovlasá Deirdre z Derry.

Ale už je pozdě něco říct.

To mou hranici za okamžik podpálí.

Přece mě nepolíbíš přes masku.

Nakonec, to ty jsi skutečný šéf, Deirdre. Skutečný Nozp. Desátník Námořního oddělení zvláštního průzkumu. Já jsem jenom civilista. Průzkumnický dobrovolník, který prošel ročním výcvikem.

Jsi tvrdší než já.

Kromě toho, já zmizím na plamenném trůnu a ty půjdeš do kantýny.

Natahuju ruku, Deirdre mě plácne do dlaně. Tak už to mezi námi je. Není čas na scény.

A pak někdo bez rozloučení umírá.

Do této chvíle se jich osm nevrátilo. Já mám jenom zjišťit, co se s nimi stalo. A nejspíš identifikovat těla. Uplynuly dva roky. Ale jestli přesto přežili, mám je odtamtud vytáhnout nebo dát do pořádku to, co podělali. A vrátit se.

Vrátím se, k čertu s vámi.

Tři sta padesát.

Poklop kapsle se se syčením servomotorů zavírá, je kleutý jako krovky brouka. Slyším, jak cvakají uzávěry.

Deirdre líbá sedmnáctivrstvé sklo trojúhelníkového průhledu. Na pancéřovaném povrchu zůstává stopa po tmavě rudé rtěnce.

Nádherná Deirdřina ústa otisknutá na mém sarkofágu jako zaschlá krev.

Ocelové řinčení na přední části kapsle. Rána, se kterou se čelisti zasouvají do ukotvovacích lůžek.

Všechny kontrolní obrazovky se rozzáří zelení a jantarem.

„Noční poutníku, tady Kontrola. Začínáme se shozem. Jak se cítíš, Drakkainene?“

„Připraven.“

„Už jsi na transportní koleji, míříme ke shozové komoře.“

„Rozumím.“

Celou dobu se mě Kontrola ptá na procedury a hodnoty na displejích – určitě proto, abych se něčím zaměstnal. Tohle není člun.

Je to shozová kapsle. Já jsem náklad. Nemůžu nic ovlivnit. Start i přistání proběhne automaticky. Já mám zatnout čelisti na chrániči zubů a pamatovat na dýchání. Případně uvolnit svaly, myslet na Evropu a pokusit se v tom najít aspoň něco příjemného. To je vše.

Něco jako potrubní pošta.

„Jak se cítíš, Nitj'sefni?“

Nitj'sefni – Noční poutník. Můj kryptonym. Vyslovený hrdelní řečí Pobřežního lidu. Kromě mne ovládá tenhle jazyk možná dvacet lidí. Poznávám ten hlas. Je to Ledovec. Velitel mise. Sympatický chlapík s dobromyslnou humanitní vizáží profesora filozofie nějaké proslulé univerzity. Ve skutečnosti bezohledný jako dábelská kobra, člověk, který mě přemluvil, abych se zúčastnil projektu. Teď ho napadlo, že by se měl osobně rozloučit. Určitě na mě chce udělat pozitivní dojem.

„Jako krabice, šéfe.“

„Bude to jako v lunaparku. Bude se ti to líbit.“

Chodbu, kterou se sune můj kokon, osvětlují fluorescenční lampy, vrata se za mnou zavírají.

Sám jsem to tak chtěl.

Nevidím hvězdy.

Nevidím ani kouli, která se za okamžik stane mým jediným světem.

Až se otevřou vrata shozového doku, všechno bude dole, pod kapslí. Já se můžu dívat na stěnu, každou vteřinu osvětlovanou oranžovým bliknutím poplašného majáku.

Zvuky ve sluchátkách. Kontrola zjišťuje poslední parametry, nafoukaná čubka začíná odpočítávat každou sekundu. Co je to za hlas? Naštvaná valkýra s premenstruačním syndromem. Doufám, že se s ní nikdy nesetkám.

„Chceš něco říct?“

„Jsem nevinný.“

Posledním zvukem mého světa je vrzání kotvicích čelistí přejíždějících po pancíři a tlumený zvuk odpálení.

Nejsem připravený...

Pak už nejsou žádné další zvuky zvenčí, kromě hlasů ve sluchátkách. Vydávám ze sebe radostný kovbojský pokřik a padám.

Tohle nonšalantní chování už je tradice. Jsem drsný, tvrdý a nezničitelný.

Vážně se mi to skoro začíná líbit.

Skoro nic není vidět. Všechno víří, hvězdy se rozmazávají v klikyháky, ale přesto na okamžik postřehnu „Mantu“, visící na nebi jako široký hrot kebiryjské střely. Zrovna se zmenšuje a mění se v další hvězdu, k nerozeznání od ostatních. Sbohem, daně, zákony a předpisy. Sbohem, civilizace. Sbohem, Vánoce, hot dogy a nemocnice. Sbohem, Země. Sbohem, sladká Evropa. Ať tě tvůj býk odnese někam k čertu.

Konec.

A k čertu s vámi.

Pokouším se dýchat normálně, ale mám pocit, jako by se mi střeva drala vzhůru hrdlem. Kůže v obličejí se roztahuje do grimasy a začínám ztrácet zrak. Cítím, jak mi krev odtéká z prstů, jak mi tuhnou nohy.

Na trojúhelníkovém průzoru pořád vidím otisknuté rty Deirdre z Derry. Krvavá stopa polibku zůstává, dokud ji nesetře proud zuřivého ohně, který vykvétá kolem kapsle.

Nikdo mě nečeká. Vysoký útes na mořském pobřeží je pustý až k horizontu. Až po okraj slaných bažin, řídce porostlých pokroucenými keři, kde se rýsuje temná linie lesa.

Úplně pusto. To je dobře. Kdyby se sem někdo připletl, musel bych ho zabít.

To není žert.

Mise je přísně tajná. Oficiálně nelegální. Celý tenhle svět je v úplné karanténě. Od nezdaru výzkumného programu v absolutní. První antropoidní civilizace v prozkoumaném vesmíru. Nepředstavitelně cenná. Nesmějí se dozvědět, že nejsou ve všehomíru sami. Není nám dovoleno hrabat se v jejich kultuře, ať už budou dělat cokoli. Kým jsme, abychom soudili, a tak dále. Všechno, co dě-

lám, celá má existence porušuje veškeré předpisy, sepsané s takovou péčí Bruselem. Ledovec je z pohledu ideologie nevměšování zločincem. Riskuje kulturní šok, aby zachránil několik lidí. Pár jednotlivců. A možná taky chce vědět, co se tady děje.

Je to v rozporu s předpisy.

Ani trochu mi to nevádí.

Přistávám s přesností na jeden metr zhruba padesát metrů od okraje útesu. Padák křídlovitého typu a gravitační manévrovací motorky.

Čekám pět minut, než slupka vychladne natolik, abych mohl vylézt, a pak odpaluji uzávěry poklopu a odepínám pásy.

Kapsle, stojící v kruhu vypálené trávy, vypadá jako prasklý plod.

Mám málo času. Nemůžu zírat kolem. Veškeré stopy mého přiletu musejí zmizet co nejdříve.

Musím vytáhnout všechno vybavení, které si беру s sebou. Smotat padák a nacpat ho dovnitř. A pak na sebe naházet všechny krámy a zahájit odpočet.

Musím poodejít půl kilometru. Je to vzdálenost, která mě dělí od vápencových skal u lesa. To je dobře. Měly by mě ochránit před střepinami.

Věci přenáším postupně. Nacpané sedlové vaky, sedlo a zbraň. Vzduch je chladný a čistý, prosvětlený neskutečnou, ostrou září západu. Je to jediná cizí planeta, kterou jsem kdy viděl. Jako většina lidí jsem nikdy nevytáhl paty ze Země. Hlavně nějak nedokážu pochopit, že všechno kolem mě vypadá normálně.

Jako doma.

Tráva vypadá jako tráva. Rostliny jako rostliny. Trochu cizí, ale ne víc než třeba v Brazílii nebo Austrálii. Nebe nad hlavou, západ slunce i mořské vlny pod útesem vypadají obvykle. Jako na střelnici Costa Verde. Jako doma u Splitu.

Jako kdekoli.

Je mi líto padáku. Několik desítek čtverečních metrů fólie. Pevnější a lehčí než jakákoli dostupná látka. Spousta vy-

nikajících provazů spletených z arachnidu. Na každý z nich by se dala pověsit kráva. Všechno se má během zlomku vteřiny proměnit v páru a ve mně měsíce vražedného tréninku vyvolaly popelářský instinkt. Každá věc, kterou najdeš, se může hodit. Proto pro mě bylo tak těžké rozloučit se s padákem. Zničím ho a už brzy, během zápasení s nějakým mizerným povříslím, se mi po něm bude stýskat.

Zvedám kryt roznětky, otáčím klíčem, vkládám šesticiferný kód a pak odklopím červeně nalakovanou rukojeť, otáčím jí a natahuji na celou délku.

Nic.

Místo hranatých čísel odpočtu vidím na displeji přehled strojového kódu, pak nějaké znaky a jedno za druhým hlášení o chybách.

Začíná mi být horko.

Je to jedna ze záhad tohoto světa.

Jedna z těch, které mám vysvětlit.

Midgaard je pro elektroniku zónou smrti. Tady během chvíle všechny tretky, kterými jsme doma obklopeni od narození až do smrti, nejdříve zešílí, pak se pokazí a nakonec umírají.

První expedice ani nedokázala odstartovat. Záchranný člun, který pro ni poslali, dorazil po kontaktu jen na orbitu, chvíli na to všechny přístroje vysadily. Zhaslo dokonce i světlo v kabině a pak se člun zastavil. Museli ho od-táhnout. Všichni přežili, ale museli vyhodit i hodinky.

Plavidlo, které dorazilo pro poslední expedici, čekalo na domluveném místě sotva půl hodiny. Když se vrátilo, málem se rozbilo o dok mateřské lodi.

Teď nevím, jestli roznětka zafungovala a rozbil se displej, nebo jestli autodestrukční sekvence nebyla spuštěna. Jestli se pletu, budu tady dál dřepět a bojovat s klávesnicí, až hypertermobarická hlavice pod mýma nohama ožije.

Konec mise.

Cítím, jak mi vlhne plátěná košile. Nervózně klepu do mrtvých kláves a vkládám zastavující sekvenci a pak zařízení resetuju klíčem.

Nabíhá, ale trvá to třikrát déle než obvykle. Zase klíč, kódy, páka. Tentokrát se odpočet rozbíhá. Některá čísla vypadají podivně, jako písmena neznámé abecedy.

Předpokládám, že roznětka funguje, a tryskem se vrhám ke skalám.

Exploze mě zastihne po necelých dvou stech metrech.

Spatřil jsem oslepující záblesk a ani jsem nestačil zalehnout. Rázová vlna mě udeřila jako tsunami a vláčela mě blátem a porostem třasoviska. V ústech mám spoustu bahenní vody, jedna ruka a rameno mě pálí jako opařené vroucí vodou.

Za půl vteřiny se nápor vrací. Vzduch vyplňuje prázdné místo v epicentru.

Závěr je jednoznačný: roznětka se rozběhla hned na poprvé.

Chybělo málo.

Kolem místa, kde se nacházela má kapsle, je jen půlkruhová průrva, jakoby ukousnutá od převisu, a prstencem zuhelnatělé trávy. Nad tím vším se tvoří hřib kouře, připomínající miniaturní jadernou explozi.

A přikázal spálit všechny lodě na břehu.

Za prstencem skal, kam jsem uložil vybavení, si sedám na plochý kámen a opírám se zády o skálu. Dívám se do tmavnoucího nebe. Naslouchám cizím, teskným hlasům ptáků.

V našem světě je těžké nalézt pustinu, kde není nic kromě přírody, nebe nad hlavou a člověka sedícího na kameni. Člověka, jehož zavazuje jen zákon, který má v srdci. Celý život, ať bych se vydal kamkoli a udělal cokoli, by mě hlídaly miliony předpisů. Tisíce úředníků by normalizovaly každou mou myšlenku a všechna rozhodnutí. Na všechno mají procedury. Celou dobu se o mě pokoušeli starat a chránit mě před jakýmkoli rizikem. Celou dobu jsem se cítil, jako bych měl dvanáct let. A miliony rodičů.

Tady se o mě nikdo nestará. Můžu se uchlastat, zlomit si nohu, vyletět do vzduchu kvůli vlastní termické náloži nebo spadnout do nějaké studny. Všechno na vlastní riziko.

Bože, jaká úleva.

Pod vaky nacházím placatou plastovou lahvičku pálenky „Monastyr“ a pořádně si přihýbám, ale nejdřív odleju trošku na vnitřní část ruky a přitisknu dlaň k zemi. Oběť pro Hinda, boha válek. Teď je Pobřeží plachet mým jediným domovem. Cítím chuť švestek, které dozrály na druhé straně vesmíru, někde u Rijeky. Chuť středozemního slunce, které je tady sotva postřehnutelnou bledou hvězdičkou uprostřed nedůležitého souhvězdí jménem Dlaň. Nepředstavitelně daleko. Nepochopitelně. Člověk neumí myslet v astronomických měřítkách. Varovali mě před tím. Pro sebevědomí je to hrozné. Můžete zešítet.

Jako by někdo, kdo se pustí do něčeho takového, mohl být normální.

Vytahuju svůj skromný majetek. Každý předmět znám nazpaměť, měl jsem ho v ruce snad tisíckrát. Umím ho rozložit a složit dokonce i ze spaní.

Zpočátku jsem nechápal, proč to všechno. Myslel jsem si, že bych měl mít normální zbraň. Alespoň pistoli. Můžu připomínat domorodce, jistě, ale proč zaměstnávat hromadu lidí, aby mi pod vedením xenoetnologů šli boty ze speciálních modifikovaných kůží, pomocí klonovaných nití ze střev, když si můžu vzít pevné vojenské nebo turistické boty za padesát euro? Pro koho to bude rozdíl? Vstoupím do legend jako ‚Ten, který měl čarodějné boty‘ a změním kulturu tohoto světa?

Proč jsem si nesměl vzít trenýrky? Jsem omotaný tenkou plátěnou látkou, podobnou pleně. Není to nijak složité. To se kolem pasu zaváže látka, pak se rovný okraj visící zezadu přeloží, aby vznikly dva trojúhelníky, provlékne se mezi nohama, konec se zastrčí za pas a protáhne ven. Jednoduché.

A nepohodlné.

Mám náklad, že by ztrhal pořádného koně, ale musím to nějak pobrat. Naučili mě obejít se bez vybavení, ale není jasné, jak dlouho se tady zdržím. Každá věc zvyšuje šanci na přežití.

Budu prohlášen za zmizelého v akci, pokud mě za rok nenajdou na stejném místě, nebo jestli nedám vědět, že žiji.

Elektronika odumírá okamžitě, ale bionické přístroje nějakým způsobem fungují. Neudivuje mě to. Koneckonců, lidé i zvířata se tu mají skvěle.

Vytahuju schránku s radiostanicí. Můj maskot. Mé zvířátko.

Moje vysílačka.

Železný cylindr pokrytý změtí ornamentů. Stisknu několik ozdob ve stanoveném pořadí – hadí lebku, javorový list, kolo vozu, žabí oko. Vnitřní pouzdro se se syčením vysouvá, radiostanice bezvládně plave v nazelenalém gelu jako velká medúza. Chapadla má volně svěšená, klobouky antén obklopují její zvon, po sklovitém těle probleskují jen drobné tečky luminiscenčního jiskření. Vysílačka napůl spí a čeká na svůj okamžik. Jednou budu muset přivolat pomoc, nahlásit ukončení mise nebo vyslat poslední hlášení a tehdy se radiostanice probudí. Vyšle vzkaz přímo pozorovacímu satelitu a pravděpodobně ji to bude stát život.

Během výcviku se ukázalo, že si před pochodem musím navléct plnou zbroj. Jinak to všechno nepoberu. Není těžká, ale po svléknutí je strašně neskladná. Vyplňuje objemný pytel a já musím ještě vzít vaky, srolovaný plášť, zbraň, štít a sedlo. Kdyby to byla normální, místní zbroj, sotva bych se s tím vším plazil. Díky novodobým materiálům, které musely co nejvěrněji vypadat jako kovaná ocel, splétané řemeny a tvrzená kůže, všechno, i s přilbou, vážilo jen dvanáct kilo. Plná výstroj běžného družiníka z Pobřeží váží dvakrát tolik. Natahuju si chrániče holení, náloketníky, kroužkovou košili, odlehčený pŕlpancíř a přilbu. Zapínám si opasek se zbraní a poprvé tady vytahuju meč.

Udělalí ho v továrně Nordlad, která vyrábí vojenské gravitační helikoptéry. Nevypadá jako meč Pobřežního lidu. Je trochu větší, má dvakrát delší rukojeť bez výraznější hlavice, hranatou záštitu a jednosečné monomolekulární ostří. Jeho tvar je trochu inspirovaný *shinobi ken*, mečem starojaponských nájemných vrahů. Raději bych

samurajskou katanu, ale můj bojový instruktor mi pomoci několika bolestivých příkladů vysvětlil, že je to hloupý rozmar. Místo ní jsem dostal podstatně univerzálnější nástroj, kterým můžu bojovat několika různými styly. Se štítem, jednou rukou anebo obouruč. Můžu šermovat, bojovat ve stylu *ken-jutsu* anebo sekat jako templář.

Mačetu jsem oproti obvyklým nástrojům dostal navíc. Tvarem je obyčejná, ale technologicky stejně rafinovaná jako meč. Jenže v parafeudálních kulturách, jako je tahle, meče obvykle nebývají ničím obyčejným. Nejen že stojí celý majetek. Snoubí se v nich válečnická čest, duchové oběti, štěstí, jakýsi osobní bůh a kdo ví, co ještě. Jestli s ním začnu sekat suché větve na ohniště nebo hrabat v zemi, zadělám si na problémy, nebo se stanu terčem posměchu. Každopádně vzbudím nepatřičnou pozornost.

Mám ještě nůž, trochu tábornického vybavení, teplé oblečení, náhradní boty, zimní boty, rozložený luk, šípy, oválný štít z laminátu a koňský postroj. Prokleté sedlo. Je dokonalé a lehké, obsahuje spousty skryšší a různých kapsiček, ale pro transport snad neexistuje nic nešikovnějšího.

Přilbu samozřejmě na hlavu. Vaky jsou vyrobeny tak, že si je můžu přehodit přes ramena, jeden zepředu, druhý zezadu, a na bocích je sepnout. Vznikne tak něco jako zvláštní batoh. Štít jde připevnit na záda. Toulec se složeným lukem k pasu u pravého boku. Mačetu pod víko vaku, který mám na hrudi.

Sedlo nakonec přistává na krku, opírá se vnitřním čalouněním o štít, jedna podpěнка prochází mezi vakem a nákrčníkem přilby.

To jsem já.

Přicházím.

Naložený jako dromedár, v plné zbroji, se sedlem za krkem, vypadající jako Tydliták a Tydlitek v jedné osobě. Klopytám blátivým třasoviskem plným kamenů a uschlých stromů, vyzváním vybavením a mířím k lesu, který celou tu podivnost skryje.

Království za koně.

Nadchází soumrak. Rozhodl jsem se probudit čítač.

Čítač. Můj cizopasný anděl strážný, vypěstovaný v tajné laboratoři Nishima Biotronics pro potřeby Námořního oddělení zvláštního průzkumu.

Jediná součást vybavení, kterou určitě neztratím a bez níž by pro mne bylo těžké přežít.

Dělá ze mě nadčlověka. To díky němu vidím ve tmě, slyším pištění myší na dvě stě metrů, to on mi ve chvílích ohrožení žene do žil hyperadrenalin, který urychluje mé pohyby a reakce. Díky němu kovové skřípání Pobřežního lidu nebo hrdelní bučení Amitrajců zní v mých uších jako mateřská řeč. Když je potřeba, znečitliví mě, vyléčí, ukáže mi mapu na zavřených očních víčkách anebo mířidla na sítnici oka.

To jen díky němu jsem se za rok výcviku naučil tolik, že by mi to za jiných okolností zabralo dvacet let.

Bez té prokleté cizopasně houby v mém mozku by celá mise byla jen velmi drahou sebevraždou.

Pustili ho do mě nosem.

Tehdy byl ještě zrnkem. Rozpustil obal a proměnil se v larvu, ne větší než zárodek malárie. A pak putoval krevním řečištěm, obelstil bílé krvinky, až se dostal do podvěsku. Tam se zahnízdil, krmil se mou krví a začal růst.

Když byl před dvanácti lety v hlubokém utajení použit první model, má milovaná vlast ústy jakéhosi šíleného eurokrata trvala na tom, aby se čítač postaral, že bude voják jednat v souladu s pravidly, nařízeními a sofistickovanými předpisy. A nejlépe když bude poslušný. Mám podezření, že si vysnil Evropu, kde se jednou něco takového implantuje každému novorozenci. Oni šťastlivci byli z oddílu Falschimjager. Několik výsadkářů zahynulo už během testů na střelnici a další dva se střelili do hlavy dřív, než jim mohly být transplantáty deaktivovány. Tři skončili v blázinci.

Bál jsem se jako čert, když ho do mě pouštěli.

Vysvětlovali, že je to šestá, důkladně testovaná verze. Že je to jen podpurné zařízení, katalyzátor, který se mi nebu-

de plést do osobnosti. Že je to prostě jen vnitřní počítač. Zpřístupní mi zatím neužívané oblasti mozku a umožní řídit silou vůle procesy, na něž normálně nemáme vliv. Že je to pro všechny případy absolutně vratné. Když je deaktivován, prostě chcípne a organismus ho vstřebá. Tvrдили, že vědí, co dělají.

Ani za mák jsem jim nevěřil.

Strašlivě jsem se bál.

A pak se čítač aktivoval a strach mi vzal.

To bylo první, co udělal. Zabil ve mně schopnost být obyčejně, lidsky vyděšený. Paniku nebo hysterii. Už nedostanu poctivou lidskou neurózu a nebudu se budit s břichem plným neklidu a pocitem neurčitěho smutku jako normální člověk. V případě ohrožení analyzuji, přemýšlím a plánuji až do konce. Jsem neklidný nebo vystrašený, ale nemůžu cítit paralyzující hrůzu. Neumím to. Když se neděje nic zvláštního, jsem podvědomě v pohodě. Nedělám si starosti do zásoby.

Myslel jsem, že ze mě udělal psychopata, a okamžitě jsem s tím běžel za Ledovcem.

Vyšetřili mě. Čítač mi prostě aplikoval filtry. Umím milovat, mít rád, soucítit. Může mi být smutno. Můžu se leknout. Vyšší city zůstaly. Ale negativní emoce u mne nejsou schopny dosáhnout takového stupně, aby mě porazily.

Ledovec mě varoval, že mě to může zabít. Že v tom případě musím mít dvakrát víc rozumu než ostatní, protože ony mechanismy – vyděšenost a panika – jsou přirozenými pojistkami, rodícími se z pudu sebezáchovy.

Jenže já jsem ho od určité doby měl stejně příliš málo.

Nejlepším důkazem je, že jsem souhlasil s účastí v misi.

Má to i horší stránky. Občas není zrychlení reakcí vůbec vhodné. Když krev zaplaví hyperadrenalin, můžete rukou prorazit dveře, které chcete otevřít, a polámat si kosti. Zvuky jsou o několik oktáv nižší a nejsou srozumitelné. Natož pak v tomhle stavu tlesknout dlaněmi. Můžete si uříznout prsty, když popadnete drát.

Všichni, kteří jsme byli cvičeni v hradu Darkmoor, jsme se po aktivaci čítače báli dotýkat žen. To nakonec také dokáží být emoce. Vyprávěli jsme si příběhy o tom, jak prý nějaký výsadkář v návalu vášně úplně rozpáral jednu dívku. Navíc jsme měli ve skupině i děvčata. Dvě.

O tom, co se děje, když na sebe narazí dva lidé s urychlováním, taky kolovaly legendy.

Jako o mně a Deirdre.

Naštěstí to byly jenom legendy.

Když mě čítač obšťastnil darem jazyků, zašel jsem během vycházky do pubu v Axenhillu a ani jsem si nedokázal objednat pivo. Blekotal jsem jakousi směsí jazyka Pobřeží a kebiryjštiny a přidával k tomu chorvatské, finské a polské kletby. Pak se to upravilo.

Taky noktologie se zdá být výhodou, dokud ve tmě nenarazíte na silný zdroj světla. Zřítelnice reaguje okamžitě, čítač taky, ale stopa na sítnici nějakou dobu zůstane. Deirdre se jednou v noci připlížila k lednici, svítila si při tom očima, a pak ji otevřela. Zrak se jí vrátil až po snídani.

Na druhou stranu vědomí, že v případě potřeby můžete chytit do dlaně letící šíp nebo trefit nožem vosu na kmeni stromu, pomáhá. Dovoluje přežít. Mým úkolem je shromažďovat informace. Mou hlavní zbraní je mozek. Tak mě to učili. Ale fyzická převaha má za následek úplně jiné duševní rozpoložení.

Slunce zapadá. Táhnu se přes třasovisko, našlapuji těsně vedle suchých kmenů, skáču po skalách a kamenech a balancuju přitom s pyramidou nákladu na zádech. Košile pod zbrojí, kroužkovou košilí a halenou je nasáklá potem. Záda, ožehnutá explozí, pálí k nevydržení. Temný, propletený les, úplná stěna mechem porostlých stromů, je už jen několik metrů daleko. Stojím na prohýbajícím se mechovém koberci, ještě se podívám na mořský horizont těsně nad okrajem převisu a aktivuji čítač.

Přicházel časný soumrak, když Vuko Drakkainen vešel mezi stromy. Les byl nepřátelský. Nízký, propletený, plný rachitických stromků s pokroucenými kmeny, porostlých vousatými rostlinami. Někde ve větvích pokřikovali ptáci.

Drakkainen pochodoval rovnoměrným, rytmickým krokem, jednou rukou přidržoval jílec meče a druhou upravoval polohu sedla za krkem, zachytávajícího o větve. V tomhle lese nebyly stezky. Stromy, které zemřely stáří, padaly do podrostu a zahrazovaly cestu, nebo visely na propletených větvích a pak obrůstaly houbami a popínavými rostlinami, až ztrouchnivěly. Skutečná džungle.

Po hodině změnil rychlost pochodu a odhadl, že k osm kilometrů vzdálené vědecké stanici půjde tímhle tempem nejméně další dvě hodiny.

Samozřejmě existovala možnost, že až dorazí na místo, dostane čaj a obložený chleba se zvěřinou. ‚Naučili jsme se péct místní chléb! Mysleli jsme, že už pro nás nikdo nepřiletí.‘ Mise tak bude splněna za dva dny, nepočítaje v to čas na plánování, výcvik a přípravu.

Cesta se táhla. Les byl monotónní a nudný. Stále stejné pokroucené černé kmeny a nevábné svazky popínavých šlahounů, kývajících se ve větru. Smrdělo to tu vlhkými houbami, plísní a ostře, po pižmu malých hlodavců.

Pohlédl na svět v infračerveném spektru. Trochu z nudy a trochu proto, že už prales začínal tonout v šeru. Zelení podbarvené stromy se nestaly hezčími, zato byli dobře patrní malí, kapybarám podobní hlodavci, sedící v podrostu, blýskající očky rozzářenými stříbrem, ptáci poskakující ve větvích, hmyz poletující vzduchem jako táhlé střely a hadi hemžící se někde v křovinách.

Ve skutečnosti trval pochod skoro tři hodiny, a když dorazil na místo, byla už noc. V Poutníkově okolí se nic neměnilo. Prostě se v jednu chvíli zastavil a řekl: „Tady.“

Věděl, že se nachází několik desítek metrů od mýtiny na vrcholu kopce, na níž byla postavena dřevěná chata z trámů a s doškovou střechou, chráněná palisádou a pojmenovaná Terénní výzkumná stanice Midgaard II.

Drakkainen ze sebe sňal překážející vybavení, co nejtížeji ho složil mezi dva ztrouchnivělé stromy a zamaskoval je ochlupenými listy podobnými kapradí. Bylo ticho. Ptáci už zmlkli. Jen občas zaslechl táhlé zavytí nočního dravce.

Seděl mezi kapradím, čekal, až uschne propocená plátná košile, a naslouchal. Vítr nepřinášel žádné známé zvuky. Z téhle vzdálenosti by měl zaslechnout praskání ohně, cinkání ocelových nástrojů, rozhovory. Ve vědecké stanici je zrovna čas večere. Nikdo nemluvil. Mrtvé ticho rušil jen tichounký, tajemný zvuk. Něco jemně, na hranici slyšitelnosti, cinkalo a klapalo.

Zato hnilobný puch byl výrazný. Ostrý a zároveň mdlý, nezaměnitelný s čímkoli jiným.

Chvilí vrtěl hlavou a nasával vzduch, aby určil směr. Smrad přicházel přesně od stanice. Ne tak silný, jak by mohly páchnout lidské ostatky, tím spíš osm mrtvol, ale přesto.

Možná jsou to jen nějaké vyhozené zásoby, napadlo ho.

Nevzal si přílbu ani štít. Přehodil si přes rameno meč a zkontroloval, jestli dosáhne na rukojeť, a pak dotáhl všechny řemínky. Několikrát poskočil na mechu, aby vyzkoušel, jestli nechřestí. Na hlavu si uvázal šátek a pak našel pod kořeny kaluž a rozetřel si bláto na obličej a čelo.

Stanice se tyčila na kopci, řídké zarostlém keři plazícími se po zemi. Nepostřehl žádný pohyb. Viděl jen zubatou, nepříliš vysokou palisádu připomínající řadu zkažených zubů a uprostřed propadlou střechu. Stanice vypadala jako opuštěná, a to už nějakou dobu. Přesto cítil neklid.

Za prvé, po celém svahu kopce do vzdálenosti několika desítek metrů od palisády ležela mrtvá zvířata. Obklopovala v kruhu celé místo. Krysy, divočáci, jeleni, vlci, dokonce i ptáci. V různém stádiu rozkladu. Viděl kosti, peří, zbytky masa a kožešin. Většina zvířat byla rozsekána nebo roztrhána. Žádné nebylo vyvrženo ani staženo z kůže. Všechna ale byla bez hlavy.

Kromě toho bylo na kopci o dobrých pět stupňů chladněji než dole. Jakási skvrna chladu a v cárech se táhnou-

cí mlhy z epicentra uprostřed stanice, viditelná jako modravý přísvit.

Připlížil se, bezhlesně jako kocour na lovu se přesouval od keře k vývratu a od vývratu ke skále. Zmasakrované ostatky ležely všude, kam se podíval, a některé už zářily nazelenalým, fosforovým odleskem tepla vznikajícího při hnilobných procesech. Rozhodl se odér mršín odfiltrovat, protože už nevnímal žádné jiné pachy. Čím blíž byl ke stanici, tím mu bylo chladněji – všiml si obláčků páry, která mu stoupala z úst.

Brána, nahrubo sbitá z křivých, pomocí klínů výrobných prken, byla vyvrácena už před dlouhou dobou. Jenže ji evidentně někdo vyvrátil zevnitř. Opřel se zády o palisádu a s prsty lehce svírajícími řemenem opletenou rukojeť meče se přesunul blíž k vratům. Kdysi bránu uzavíral silný, teď už nahnilý trám. Minimálně před rokem ho přerazil silný úder, jako by někdo do brány narazil terénním autem.

Skrčil se pod rozlámanými prkny a rychlým pohybem nahlédl dovnitř. Prázdno. Nepořádek. Ruiny.

Za palisádou stál dům. Teď byl prázdný, napůl rozpadlý a temný. Uprostřed se nacházela čtvercová studna s rumpálem a několik menších domků nalepených na kolovou hradbu. Všechno už se to stačilo změnit v hromady dřeva a kamení.

Někde kapala voda a odněkud zaznívalo jemné tukaní, připomínající zvuk dřevěného klepadla. Jinak zde panovalo ticho a mrtvo.

Drakkainen se vplížil dovnitř jako kočka, opatrně došlapující na stezku vyrobenou z mokřých, ztrouchnivělých trámů.

Znovu něco zaklepalo a on si toho konečně všiml. Vise-ly na krokvích stavení, na větvích stromu rostoucího uprostřed dvora, na zaostřených kůlech kolové hradby. Větrné zvonky. Drobné konstrukce kývající se ve větru, spletené z tenkých řemínků a trávy.

A kostí.

Hnáty, žeberní kosti, lebky menších zvířat. Visely na řemíncích, ozdobené svazky per, houpaly se v poryvech větru, narážely do sebe a vydávaly ten tichý, neodbytný zvuk, který už poslouchal delší dobu. Vyfukávání různých tónů, tvořících náhodné melodie. Zvuk, který by mohl být pro sluch příjemný, kdyby neměl tak děsivý zdroj.

Vklouzl do chaty. Uvnitř to páchlo starým dřevem, dávno zvětralými chemikáliemi a plísní. Dlouhý vnitřní prostor byl rozdělen na několik místností. Rozšířil zorničky a ještě víc zesílil světelnou citlivost, takže viděl kolem jako za bledého úsvitu. Nebýt čítače, bylo by pro něj uvnitř temno jako ve studni. Dřevěné pryčny podél stěn, dlouhý, z prken sbitý stůl uprostřed. Ohniště.

A u stolu nad ocelovým hrnkem někdo seděl. Nehnutě jako socha, předkloněný a opřený lokty o desku, jako by přemýšlel u večerního čaje. Kůži měl hladkou a nepřirozeně šedivou, mírně se lesknoucí ve světle hvězd prodírajícím se skrz děravou střechu.

Drakkainen nepromluvil, jen obešel stůl a prohlédl si sedícího z druhé strany: lebku sedřenou z kůže, prstenec vyčeněných zubů, oblouky žeber, kosti druhé ruky. Mrtvola.

Nebo spíš napůl mrtvola, napůl socha. Zdálo se, že tělo někdo pravým bokem umístil do něčeho, co připomínalo beton, a pak posadil ke stolu. Vuko vztáhl ruku a lehce se dotkl jeho dlaně. Byla studená a tvrdá. Jednotlivě šedivá s mírně zrnitým povrchem. Žula.

Vyleštěná a precizně vytesaná socha pravé strany mužského těla. Levá se rozložila a zbyla jen kostra a seschlé zbytky kůže a svalů, s kouskem kůže na hlavě a dlouhými, světlými vlasy, stále se držícími lebky.

Přidřepł ze strany a pečlivě prozkoumal místo, kde končila socha a začínalo tělo. Tam, kde byly vidět kosti, plynule vstupovaly do kamene, jako by s ním byly srostlé. Byla to skutečně socha? Kdo něco takového udělal? Jak? A proč?

Na stole před mužem spatřil stopy krve. Tmavě hnědé kaňky, které už dávno vsákly do dřeva. Přejel po nich prs-

tem, přiložil ho k nosu a pořádně začichal. Pak, přemáhaje zhnusení, vytrhl z lebky mrtvého vlas a také si ho strčil pod nos. Hallering. Doktor Johann Hallering z univerzity v Mnichově.

Napůl proměněný v sochu.

Pane, pokoj jeho duši.

S nadějí, že najde nějaké zápisky, prohledal laboratoř, ale zařízení chaty bylo úplně zdemolováno. Střed utrpěl nejvíc. Vypadalo to, jako by tady něco vybuchlo, zničilo konstrukci střechy a trámy se pak zřítily na podlahu. Našel trochu nádobí, skříně se zbytky vojenských potravinových zásob v pytlících, zetlelé cáry oblečení. Dámská líčidla, rozbité zrcátko.

Nemohli zde používat počítače, žádné diskety, diktafony. Byli nuceni všechno zapisovat na papír. Takže někde musely být protokoly z výzkumů, poznámky, zápisky. Ale nic takového nemohl najít.

Co se tady stalo? Přepadení domorodci?

Prostory stanice byly úplně zdemolované, ale ne vypleněné. Drakkainen byl vycvičen, aby přemýšlel jako Pobřežní lidé alespoň do té míry, jak to bylo možné. Jednak s určitostí věděl, že kdyby byl na jejich místě, rozhodně by tu nenechal skoro dokonalou ocelovou sekeru, ležící na podlaze. Vzal by nádobí, kanystry, zrcadlo z primitivní koupelny a spoustu dalších věcí – třeba i dámský kosmetický kufřík, v němž se leskla hrst šperků. Odnesl by, co se dalo, a teprve pak by všechno roztřídil a vyhodil to bezcenné.

Laboratoř byla mimo jiné tvořena dlouhým pevným stolem, osvětleným polními lampami na tekuté palivo. Ležela na něm vyskládána sbírka všemožných místních předmětů.

Byly roztříděné. Zvlášť knoflíky, spony, přezky – všechno, co se používá ke zdobení a spínání oděvů. Zvlášť šperky – mužské i ženské. Náhrdelníky, amulety, náramky, náušnice. Kameny, stříbro, trocha zlata. Krabička plná mincí. Taky různých: stříbrné hřivny, neforemné koruny Pobře-

ží, ražená císařská mince z Amitraje, hranaté kebiryjské tigríky. Spousty. Pro případného domorodce docela dobrá kořist.

Jedinými poznámkami, na které narazil, byl svazek náčrtů na pauzovacím papíru, představujících ornamenty a ozdoby oděvů. Jinak nic. Žádné poznámky, protokoly, nic.

Někdo tu dřív seděl. Na skládací židličky a v teplém světle lihové lampy třídil vzorky. Něco popíjel z plechového hrníčku, kdysi koupeného ve sportovních potřebách a teď zašlého a zevnitř porostlého ztuhlou šedivou masou, která už ani nebyla plísni.

Něco zaslechl... Třeba to, co se stalo Halleringovi. Doprovázel to snad nějaký hluk? Rychle vstal a převrátil přitom židličku. Složila se a spadla.

Ty části stanice, které nebyly zničené, vypadaly jako opuštěné v jediném okamžiku, jako loď plující napříč Bermudským trojúhelníkem. Rozestlaná postel na palandě vyrobené z dřevěných tyčí zbavených kůry a z matrace vypletené šňůrou, nataženou mezi tyčemi. Se zavřenýma očima a hlubokým nádechem očichal spací pytel.

Plíseň... prach... piliny, prach ze ztrouchnivělých tyčí a někde hluboko sotva postřehnutelné, nezřetelné zbytky DNA. Několik kožních buněk. Slina. Stopové množství semene. Letherhaze. Nigel Letherhaze.

Systematicky prohlédl obytné místnosti a očichal zetlelé zbytky oblečení, starosvětské žiletky holicích strojků, špinavé přístroje. Našel stopy všech osmi.

Ale jen stopy.

Venku se ozval dutý zvuk, jako by se něco pohybovalo po dřevěných trámech.

Dlaní popadl rukojeť meče vyčnívající nad ramenem a opatrně se vyplížil z chaty, otíraje se zády o stěnu z trámů. V porovnání s pološerem chaty se mu noc venku zdála být úplně jasná. Díky posílenému zraku viděl skoro jako za pochmurného, šedivého rána, ale tam, kde nedopadal svit hvězd a rozptýlená záře z atmosféry, se skrývaly skvrny hluboké tmy.

Drakkainen se soustředil a opatrně našlapoval nohama v měkkých botách, stále v nízkém bojovém postoji. Jednu dlaň na jílci, druhou nataženou před sebe ve výšce bodu *chudan*. Těsně vedle studny, na konstrukci z dřevěných trámů, se houpal žlutý plastový kbelík. Skupina na rozdíl od něj nemusela dbát na přizpůsobení se místním podmínkám. Popíjeli pozemské pivo z plechovek, vařili si rostbíf s brambory, nabírali vodu umělohmotným vědrem.

Něco se mihlo na hranici stínu. Pohyb, pro lidskou bytost příliš rychlý. Jako nízko přelétající pták.

Předpokládal, že ať to bylo cokoli, už to ví o jeho přítomnosti. Všechny ty ostatky kolem kopce tady nebyly dlouho. Některé mršiny byly poměrně čerstvé. A poslední stopy po vědcích byly starší než dva roky.

Pomalou, opatrně obešel chatu dokola, ale nic se nehýbalo.

Vzadu za domem, kde ještě nebyl, narazil na sochu. Tentokrát opravdovou. Hlazená skulptura z kamene, nejspíš čediče. Bezpochyby místní a dobře udělaná. Zhruba připomínala zjednodušenou siluetu tančící těhotné ženy s vyceněnými zuby, jehlanovitými jako zuby žraloka. V jedné ruce svírala něco, co připomínalo srp, umístěný ve vyvrtném otvoru tak, aby se dal vytáhnout. V druhé ruce držela žena kamennou mísu. Socha byla vysoká půl druhého metru a určitě sem byla dopravena kvůli vědeckému zkoumání, přestože byla strašlivě těžká. Ale pod její v tanci zvednutou nohou se vršila hromádka lebek. Ptáčích, zvířecích, různých velikostí a rozmanitých druhů.

A dvě lidské.

Opatrně přidřepł v pozici, z níž se mohl okamžitě zvednout k boji, a jemně rozhrnul kosti. První lebka, kterou vzal do ruky, byla drobná. Čelist někam upadla. Byla dokonale očištěná hmyzem: jeho ostré, kyselinové stopy cítil velmi výrazně; byla vybělená sluncem a ošlehaná deští. Stopy aminokyselin však byly ještě postřehnutelné, takže se pohroužil do sebe a pokusil se zachytit někde vespod dřímající stopy nukleotidů, připomínající pach vlhkého peří.

Našel je a pak chvíli čekal, až jeho části mozku proměněné v databázi rozeznají konkrétní vzorec. Zatím jen věděl, že tohle DNA voní povědomě. Mařena Zavrátilová... Specialistka na xenozoologii.

Dlaní se dotkl sochy. Mísu a pozvednutou ruku výrazně zbarvovaly četné zrzavé skvrny.

Zaútočilo to na něj z boku.

S náhlým výkřikem, podobným zakvičení prasete, šedivé, rozmazané a zubaté.

Drakkainen se lekl a najednou se celý svět zpomalil, výkřik se změnil v podstatně nižší zvuk připomínající rozlaďenou tubu. V pádu uviděl, jak těsně kolem jeho obličeje prolétá roztažená hubená končetina s impozantními, jako háky velkými drápy. Vzduch zhoustl jako voda; popadl to něco víceméně za krk a teprve v tu chvíli narazil bokem a rukou na zem. Ztrouchnivělé trámy se prohnuly pod vahou jeho těla, uhnul hlavou před čelistmi, zaklapávajícími se jako past, otočkou zasáhl podrážkou bok protivníka a vymrštil ho nad své tělo. Kop obloukem. Provedený v podivné pozici, ale poměrně účinný.

Vymrštil obě nohy a jako na pružinách se zvedl ze země, okamžitě v bojovém postavení. Zároveň s hlubokým klouzavým zvukem, připomínajícím brzdící tramvaj, tasil meč.

Tvor ještě letěl vzduchem, bokem, bezradně máchaje končetinami. V mdlém nočním šeru se jeho kůže mírně leskla. Byl drobný, měl možná půl druhého metru na výšku a trochu děsivě připomínal žabu s lidskými tvary. Dopadl na zem, odrazil se a po zádech se sunul ještě metr, ale přitom už vstával jediným rychlým pohybem, který by při normálním běhu času musel být nepostřehnutelným mžikem. Široká tlama jako rána v ploché hlavě vyrůstající přímo z trupu opět zablýskala dvěma řadami jehlanovitých žraločích zubů.

V rameni se ozvala pulsující bolest a Drakkainen koutkem oka spatřil několik malých, nehlubokých škrábanců jako od drátěného kartáče. Tvor měl asi na kůži ostny jako rejnok.

Pozvedl meč k hlavě v jednoduchém *hasso-no-kamae*. Bylo to jen zvíře.

Spatřil, jak se svaly na nohou stvoření smršťují, načech zvíře vystřelilo jeho směrem jako obrovská žába. Viděl, jak jehlanovité, dlouhé nohy vlají ve vzduchu, jak natahuje tlapy s připravenými drápy.

Vydržel do poslední chvíle a vyhnul se bleskovému úderu tlapy rotačním únikem podle „pravidla otáčející se koule“, aby pak zešikma řal – mířil tak, aby přesekl páteř. Ostří plulo hustým vzduchem. Drakkainen překvapeně spatřil, jak se tvor ve vzduchu otáčí, vyhýbá se ráně a obrací se vpřed, přesně podle jeho vlastního pohybu. Fantastická rychlost reakcí.

Zvíře přistálo na boku, zpod drápů vylétly třísky a oblak prachu, který klesal pomalu jako zvířené bahno. Stvoření okamžitě napjalo svaly k dalšímu skoku.

Když skočilo, nadechl se. Jediným plynulým pohybem opustil místo dopadu a řal naplocho, nejrychleji jak uměl – věděl, že si může strhnout šlachy. Po čepeli se nesla vlna vibrací, vyvolaná turbulencemi. Tentokrát samotný úder na chvíli v něčem uvázl – nevšiml si v čem, protože natočil dlaň pro další úchyt čepelí dolů, plácl do záštity a ve vzduchu opsal mečem ležatou osmičku. Zasáhl jednou, opět jen špičkou. Ustoupil o krok a ještě jednou změnil úchyt meče. Dokončil nádech.

Teď výdech. Když pozorujete svět ve zpomaleném rytmu, můžete zapomenout dýchat.

Nějaký podélný tvar se pomalu přesouval a obracel ve vzduchu, jako by byl vyhozen do stavu beztlíže. Připomínal láčkovce. Drakkainen se podíval ještě jednou a zjistil, že je to useknutá tlapa. Dlaň s kouskem zápěstí letící vzduchem a chrlící kapky krve jako maličké, pulsující balónky.

Nastavil čepel před sebe a pak ji zvedl nad hlavu. Drápy se zaryly do země, tvor v děsivém úsměvu vycenil zuby a najednou se mu na hřbetě a na hlavě zježil hřeben ostnů, podobných hrotům dikobraza. Ostře zavanul formaldehyd a ricin. Ten parchant byl jedovatý. To není dobré.

Měl si vzít štít a oba náloketníky. Lenost se mu vymstila.

Tvor vystřelil jako torpédo. Zadní nohy musely mít sílu katapultu. Skočil však trochu stranou a zdravou tlapou ovládl prostor, kde se Drakkainen při rotačním úniku podle pravidla otáčející se koule musel ocitnout. Namísto toho se člověk s pozvednutým mečem naklonil dozadu a zůstal dál stát nohama na zemi. Ohnul kolena, drápy se mu mihly nad hlavou a v tu chvíli se narovnal – s pocitem, že se mu trhají břišní svaly, napjaté jako provazy. Ve strašlivém, vibrujícím zařvání připomínajícím zpomalené hřmění vypustil z plic vzduch, řal zešikma a v otočce na opačnou stranu se s tvorem minul jako toreador.

Útočník přistál na zadních tlapách a otočil se.

Useknutá tlapa ukončila let a s vlhkým plesknutím dopadla na zem.

Zase stáli proti sobě. Drakkainen ztěžka oddechoval, cítil pulsování ve všech svalech. Neviděl, kam zasáhl.

Tvor otevřel chřtán a najednou se napříč jeho hrudí objevil tmavý proužek, lesknoucí se jako úzká šerpa.

Stáli tam dál. Nekonečně dlouho.

A pak lebka společně s jednou rukou začala sjíždět z těla a po dlouhé chvíli měkce dopadla na zem.

Čas plynul normálně, světlo hvězd se změnilo ze žlutavě sépiové zpátky na zelenou a torzo se svalilo naznak. Nohy se zatřáslly. Poutník stál, ztěžka dýchal, škrábance na rameni pulsovaly palčivou bolestí, ale necítil účinek žádného jedu. Všechny svaly se mu třáslly, křeč se začala do lýtka jako ocelové kleště.

Tvor se na zemi pořád hýbal, ale už byl neškodný. Končetiny se třáslly, oči dál divoce blýskaly, tlama se otevírala a zavírala, každou chvíli se z něj vysouval nějaký ten trn, ježil se a dotvářel hřeben ostnů na lebce. Dokonce i useknutá tlapa stále drásala zemi svými pařáty. Z rozseknutého trupu rytmicky stříkaly gejzíry krve.

Na takové zvíře si nevzpomínal. Většina midgaardské fauny trochu připomínala pozemskou. Do určité míry. Konvergence – přizpůsobení se podmínkám. Ale byli to

příbuzní jako ze zlého snu. Medvědi, chodící po zadních tlapách, měřili tři metry, býložravý tvor hrabající v zemi – místní ekvivalent lenochoda – vážil skoro dvě tuny, měl drápy jako šavle a tlamu, kterou by mu mohl závidět i krokodýl. Jako na Zemi v třetihorách. Místní Stvořitel se nejspíš nezbavil sympatií k zástupcům megafauny, zubatým jako draci. Mohlo by se ukázat, že tvor ležící na zemi a vy-padající, jako by utekl z Boschovy „Zahrady nadpozemských slastí“, je jen obyčejná místní žába.

Nitj'sefni udeřil dlaní do hlavice meče. Na zemi před ním se objevila krvavá čára. Máchl čepelí v nedbalém *reishiki*, otočil jilec v prstech a vsunul meč zpátky do pochvy.

„Ulf Přemožitel žab,“ řekl tiše.

Vrátil se k soše a prozkoumal druhou lebku. Byl to Letherhaze. Chudák, už se do Cambridge nevrátí.

Existence tvora, právě umírajícího na zemi, neznamena-la žádnou odpověď. To zvíře bylo výjimečně nebezpečné a tak rychlé, že člověk bez čítače proti němu neměl nejmenší šanci, ale určitě nezabilo Halleringa a nezměnilo mu polovinu těla v žulovou sochu. Nezabilo ani Zavrátílovou a Letherhazeho, protože ti měli useknuté hlavy ostrým, ocelovým a spíš těžším nástrojem. Obratle vykazovaly stopy po seknutí a drcení. Nejspíš po tesařské sekeře, stále zaseknuté do špalku v dřevníku. Vedle, v hromadě nasekaných a dnes již ztrouchnivělých polen, našel rozsypané lidské kosti. Byli tam přivlečeni a státi. V hromadě pilin i na samotném špalku byly patrné stopy krve obou dvou. Traumatické krve, plné bilirubinu. Následně ten, kdo to udělal, odnesl hlavy a pohodil je u paty sochy. Taky zachytil krev do nějaké nádoby a naplnil jí mísu, kterou socha držela v ruce. Někdo zde vykonal oběť. Kdo?

Socha byla místní, ale nepocházela z Pobřeží. Mezi zdejšími obyvateli nežili vyznavači těhotné tančící bohyně se srpem. Takovou postavu v panteonu neměli.

Pokud věděl, bohyně námořníků vypadaly úplně jinak a nevyžadovaly lidské oběti. Možná by to mohla být amitrajská Paní Žní, Azzina, ale odsud do Amitraje to bylo víc

než tisíc kilometrů přes hory a pouště. Nebylo přesně známo, v čem kult spočíval, ale možná vyžadoval oběti. Jenže kde by se tu vzali Amitrajové? Jejich země byla velkým, válečným impériem, vytvořeným z mnoha zemí, včetně několika přímořských království, odkud přišli námořníci. A ti byli národem uprchlíků. Nesnesli by tu Amitrajce. Považovali je za démony a upřímně je nenáviděli.

Samé záhady. Zatím narážel jen na otázky a žádné odpovědi.

Několikavteřinový souboj ho strašlivě vyčerpával. Svaly už začínaly bolet, zítra se bude plazit jako paralytik. Tak jak už to po urychlení bývalo. Člověk na něco takového není stavěný. Na několik chvil je nadčlověkem a pak se nějakou dobu léčí. Věděl, že za pár hodin padne a usne. Už se mu točila hlava. Svaly zažívaly strašlivý kyslíkový dluh, spálil skoro veškerou glukózu, kterou měl jeho organismus k dispozici, už teď se mu žaludek svíral hladem. Určitě si taky namohl šlachy. Drobné šrámy pulsovaly žhavou bolestí. Nejspíš v nich nebyl jed, ale určitě se do nich dostane nečistota. Spálená záda, zalitá potem, sevřená kroužkovou košilí a pancířem, taky bolela jako čert.

Obešel všechno kolem, ale další těla nenašel. Zavrátilová, Letherhaze, Hallering. Chybělo dalších pět. Odešli? Unesli je? Zahynuli stejně tajemně, jen mimo území stanice?

Věděl, že tady se už nic dalšího nedozví. Šel si najít něco k jídlu. Vojenské zásoby sice nebyly věčné, ale mohly vydržet hodně dlouho. Žel, vědci si nelibovali v hotových polních zásobách, které – uzavřeny v hermetických obalech – vypadaly a chutnaly jako žrádlo pro zvířata, ale nemusely se vařit. Stačilo je otevřít a sníst, dokonce je ani nebylo potřeba ohřívat. Místo toho s sebou vzali chutnější dehydrované zásoby, do nichž se přidávala voda. Spolkl jednu dávku nasucho – chutnalo to jako sádra. Prášek okamžitě vstřebal veškeré sliny a ztuhl do podoby slaného tmelu, který mu zalepil hrdlo a jazyk. V zásobníku v koupelně zbyla trocha vody, zvětralá, páchnoucí plastem

a plná řas. Naplnil si tím ale ústa a promíchal to se zaslou krustou něčeho, co mělo být *ragout* z králíka se zeleninou, do odporné kaše, kterou už jakž takž dokázal spolknout. Našel ještě tubu s jahodovým džemem a tyčinku a zapil to kondenzovaným mlékem. Nakonec si vymačkal přímo do úst tubu pasty *anchovis*. V tomhle stavu mu bylo srdečně jedno, co jí. Cítil se jako trosečník umírající hladem. Našel ještě tři celá balení a schoval je za náprsník. Zbytek byl roztrhaný, rozmačkaný, obsah se dávno rozpustil v dešťové vodě nebo ho sežrala zvířata. Moc toho nezbylo.

Znovu prohledal laboratoř a zjistil, že se zachovalo dost věcí, které se ještě mohly hodit. Jenže skoro nic nemohl vzít s sebou. I tak odcházel naložený jako potulný kramář. Po chvílce přemýšlení sebral aspoň místní mince. Šperky pozemské výroby nasypal do plechovky od kávy a schoval ji pod kameny v podezdívce.

Vyšel před chatu a napadlo ho, že tady navzdory všem předpokladům nezůstane. Tohle místo se jako výchozí základna nehodilo. Nehodilo se k ničemu. Musel jít dál. Kam, neměl tušení. Rozhodl se, že dokud nenalezne těla ostatních, bude je považovat za živé. To znamená, že odsud museli odejít. Kam? Nejdříve nejspíš rovnou za norem.

Strom, který rostl uprostřed prostranství, měl podivný kmen se sudovitým vyboulením uprostřed, připomínajícím mužský hrudník. Podíval se lépe a zjistil, že i větve, které z něj vyrůstaly, měly výraznou podobu končetinových svalů – ramena, bicepsy, dokonce i žíly na předloktí. Čím déle se díval, tím víc viděl detailů. Žebra, bradavky, klíční kost, ohryzek – konečně spatřil i tvář.

„Další socha,“ řekl nahlas. „Skutečná umělecká galerie.“
A v tu chvíli se v dřevěném obličejí otevřely oči.

Drakkainen sebou trhl, uskočil vzad a napůl tasil meč. Oči na něj hleděly s omámeným utrpením. Normální oči – s bělmy, lidské. Zdejší obyvatelé měli duhovky skoro přes celou oční bulvu, podobně jako koně.

Tu tvář znal. Duval. Joaquin Duval. Vedoucí expedice.

„Co se ti stalo?“ zeptal se a slyšel, jak podvědomě mluví jazykem Pobřeží. Zopakoval otázku anglicky. Oči se rychle pohnuly.

„Nemůžeš mluvit? Mrkni dvakrát jako ano, jednou jako ne.“

Dvě mrknutí. Velmi rychlá.

„Udělili ti to místní?“

Tři mrknutí. Co to znamená?

„Jsou ostatní naživu?“

„Znamená to, že nevíš?“

Chvilé přemýšlení.

Dvě mrknutí.

Poutníkovou myslí prolétávaly stovky otázek, ale jen na pár z nich se dalo odpovědět ano, nebo ne.

Něco tiše zaklepalo.

Jedna větvička na pravé větvi se mírně hýbala, klepala do vedlejší. Klepklep... klep... klepklep... Pauza. Klep... klep... Pauza.

Morseova abeceda? Pokoušel se pochopit, co vysílá, ale ztratil se.

Tečka, čárka, tečka, tečka; čárka, čárka; tečka.

L-M-E?

Začal ještě jednou.

Čárka, tečka, čárka. Tečka, tečka.

Konečně pochopil: KILL ME. Zabij mě.

„Mám tě zabít?“ Klepání přestalo. Dvakrát mrkl a zavřel oči.

„Duvale! Nechci tě zabít! Tohle je záchranná expedice! Přivolám sem loď! Ale musím se něco dozvědět! Kam odešli ostatní? Co se tu stalo?! Kdo ti to udělal? Jak můžu pomoci?!“

KILL ME KILLME KILLMEKILLME KILLME KILL...

Nic.

Drakkainen prosil, žadonil, přemlouval a vysvětloval. Bezvýsledně. Strom neodpovídal na žádné otázky, jen pořád dokola opakoval to své.

Ohledal strom ze všech stran, ale nedokázal najít nic kromě dřeva. Normální, hladké, suché dřevo, skoro bez kůry. Kmen, větve, úzké lacetovité listy podobné olivovým. Strom, který uvnitř věznil Duvala, stejně jako socha v chatě spojená s Halleringem.

Duval však žil. Měl jen oči a schopnost hýbat jedinou větvíčkou. Rostl zároveň se stromem?

Nic divného, že se zbláznil.

Vyděšený hrůzou a soucitem by ho možná dokázal zabít, ale netušil jak. Jak rychle a humánně zabít strom? Není to tak jednoduché.

Odešel, pokoušeje se nevnímat zoufale klepající větvíčku.

KILLMEKILLMEKILLMEKILLME...

Přešel k polovině tvora ležící na zemi a rozhodl se ho prozkoumat důkladněji. Pro jistotu do něj šťouchl mečem. Bledé, kulaté oči se okamžitě otevřely, končetina se zabodla drápy do země a hlava najednou vyskočila jako raketa do výšky jeho obličej. Zrychlení přišlo jako clona, na šíji a na zádech ucítil nápor vzduchu, jak uskakoval vzad. Unikl výskokem a ve vzduchu zasáhl tvorovu hlavu silným rozmáchlým kopancem. Bestie změnila směr letu, bleskově zrychlila a pak s odporným, dutým zvukem dopadla na zem.

Drakkainen se na ni z výšky díval. Ztěžka oddechoval, ale pak si všiml, že se ruka natahuje, pařáty se zarývají do země, svaly se napínají a přitahují rameno a hlavu, a ruka se zase natahuje vpřed, úplně jako v nějakém pitomém hororu. A plazí se. K němu.

„Pičku materi!“ zařval Drakkainen. „Chcípni, mršino!“

Sevřel meč obouruč a vší silou probodl tvorovi lebku. A pak zvedl překvapivě těžké torzo na čepeli, rozmáchl se a odhodil hlavu přímo na palisádu, až to zadunělo.

„Už pětkrát jsem tě zabil!“ řval, rozzuřený k nepříčetnosti. „Přestaň ŽÍT! Co je te za pitomosti? Co je tohle za podělaný svět!? Baba Jaga na koštěti! Přiletí na hmoždíři a popřeje mi hezký den!“

Stvoření jako by mu naslouchalo, protože tiše zasyčelo a znehybnělo.

„No!“ řekl Drakkainen. „Zůstaň ležet.“

Už měl toho místa dost, byl rozzuřený, unavený a hladový. Zatímco si pod nosem mumlal kletby, přešel dlouhými kroky dvůr a vstoupil do chaty. Po chvíli vyšel ven, v ruce starou, roztrhanou deku. Hodil ji na zem a kopancem na ni přesunul useknutou tlapu. Pak ji svázal a vyrobil z ní jednoduchý vak. Uvnitř se začalo něco hýbat, takže s ním strašlivě finsky klející Nitj'sefni praštil několikrát o zem.

Pak ze dvora sesbíral ostatky členů výpravy a zanesl je do chaty. Položil všechno, co našel, na stůl naproti Halleringově soše a se skloněnou hlavou zůstal na chvíli stát, bezhlesně pohybuje rty. Ještě jednou prohledal chatu a nakonec vyšel ven s malým plastovým kanystrem, aby polil stěny a propadlou šindelovou střechu. A pak si sedl do bezpečné vzdálenosti a vytáhl z váčku u pasu křesadlo.

„Máte zjistit, co se stalo,“ říkal Ledovec. „A pokud bude potřeba, uklidit všechno nepořádek.“

Duval celou dobu monotónně klepal větvíčkou.

Drakkainen vstal, kopl do zídky studny a vydal se pro sekeru.

Když scházel z kopce, plameny už sahaly nad palisádu a vyvrhovaly jiskry vstříc nočnímu nebi.

*

Probudil mě déšť. Protivné, olověné ráno uprostřed mlhy a vlezlého mrholení. Všechno mě bolí. Už ani nevím, jestli kvůli včerejšímu boji nebo noci strávené na velké rozdvojené větvi. Je chladno.

Rozvazuji provaz, který mě připoutával ke kmeni, a slézám na zem, zabalený do vlněného pláště.

Co jsem se o tom plášti naposlouchal věcí. Že přírodní vlna hřeje, i když je mokrá. Že vlivem vody se vlákna stáhnou a plášť se stává vodovzdorný.

Možná že jo.

Jenže teď už je úplně promočený. Stejně jako člověk, kterého vidím opodál.

Bolí mě kotník, všechny svaly, škrábance na rameni i spálená záda. Jsem promočený, zmrzlý a šíleně hladový.

Ten člověk se ozývá, zrovna když stojím v kapradí a ulevuju močovému měchýři.

Sedí na okraji lesa na dřevěném, jednoosém vozíku, zapraženém za podsaditým zvířetem, připomínajícím osla nebo okapi.

„Byl to pěkný boj,“ říká. „Možná by stál i za píseň.“

„Jaký boj?“ ptám se.

Je hubený, má na sobě plášť s kapucí a v ruce drží poltu slaniny, od níž zakřiveným nožem ukrájuje malé kousky.

Klidně si šněruju rozparek. Kdyby něco, zvládnou to. Zvládnou, než stačí seskočit z kozlíku nebo sáhne po něčem ostrém.

Ignoruju ho. Tady je příchod k osamocenímu spícímu člověku nespolečenský a nebezpečný čin. V podstatě mě urazil.

Alespoň pokud vím.

Netuším, jak mě v hustém listí mezi větvemi objevil. Proto jsem na sebe rozzuřený.

Sbírám dřevo na oheň. Je tu pár rostlin, jejichž suché větve hoří, i když jsou zvlhlé. Tamten žvýká snídani a zkoumavě na mě hledí neskutečnými očima naplněnými černí. Nejspíš je starý, těžko říct. Tady je i čtyřicátník starý. Vyzáblý obličej má jakoby unavený a rozrytý vráskami.

Křesadlo vystřeluje snopy jisker. Rozfoukávám je na kousku kůry, hromádce troudu a jehličí, až se objeví plamínek.

Když si u praskajícího ohně pohlcujícího suché větve ohřívám ruce, myslím na kávu. *Espresso* v maličkém šálku s vrstvičkou *créma* nahoře. Ten druhý pořad sedí a cpe si do úst kousky špeku na špičce nože.

„Přisedni si k ohni,“ říkám.

„Mohl jsem tě zabít,“ odpovídá s plnými ústy.

„Ale nezabil jsi.“

„To je chytré, spát na stromě.“

„Jak se zdá, ne dost. Budeš pokřikovat z vozu?“

„Radši se na svět dívám z kozlíku. Je to výš. Mám lepší rozhled.“

Vytáhl jsem z úkrytu své věci. Vaky, pytle a nakonec sedlo, na kterém jsem se usadil u ohně. Aspoň k něčemu se bude hodit. Vyhrabu tvrdé proužky soleného masa, zabalené v pergamenu. Uvařím je v horké vodě. Když nemám kávu, napiju se něčeho, co připomíná bujón. Aspoň něco teplého do žaludku.

„Kdo tam bydlel?“ Mávám rukou ke kopci, kde se černají vypálené trosky stanice. Palisáda zůstala částečně stát, ale ještě se odtamtud zvedá sloup šedivého kouře.

Krčí rameny.

„Nikdo. Všichni vědí, že je to prokleté místo. Obětiště. Takových je hodně. Jenom hlupáci chodí na taková místa.“

„Někoho hledám. Jsem tady cizí. Hledám ty, kteří byli cizí jako já a ztratili se.“

„Já jsem tu taky dlouho nebyl. Výprava.“

Používá slovo „hansing“. Výprava, konkrétně loupeživá mořská cesta. Doslova: „Cesta za štěstím“.

Natahuje ruku s nožem, aby ukázal k lesu na druhé straně paseky, kde šumí potok.

„Tam je cesta. Je to po ní nejbliž k první osadě. Tam bydlí Grisma Šílený křik.“

„Bude něco vědět o mých příbuzných?“

„Ne. Nebo možná ano. Ale odsud můžeš jít jen tam. Grisma Šílený křik, obklopený kolovým jasanovým valem, sedí v domově předků a společně s hrstkou dalších se klepe strachem z toho, co vylézá z lesa. První, kdo žije za Pustinou strachu. Jdi a dej mu dar. Dej mu svůj lup.“

„Jaký lup?“

Muž na voze ukazuje na uzlíček, který leží opodál. Tlumok ze staré deky, trochu nasáklý krví. Tlumok, který se občas malinko pohne.

„Někdy pošle do lesa někoho cizího. Příliš mladého, aby se bál, a příliš hloupého, aby odmítl. Aby ho osvobodil od dalších přízraků. Od dětí chladné mlhy. Od Probuzených.“

Ale oni nikdy nepřestanou přicházet. Je zlá doba. Válka bohů. Kdysi tomu tak nebylo. Ale dej mu to na památku. Ať to pověsí na palisádu a vykřikuje na své lidi, že je velký styrsman.“

Už mám trochu žhavých uhlíků, můžu na ně postavit hrnek s vodou a nakrájeným kouskem masa.

„Nevím, o čem to mluvíš. Myslel jsem, že je to žába.“

On se souhlasně směje.

„Jsem Krkavčí stín. Prodávám magické věci. Chceš nůž, který na majitele vrhá kletbu? Kámen, který se vrací? Mám kameny cesty, amulety černého spánku, pera ptáka bouřníka. Mám všechno.“

„Potřebuju koně.“

„Neobchoduju s koňmi. Obchoduju s věcmi, které tvoří.“

„Máš něco, co dokáže proměnit člověka v kámen?“

„Čas? Mám spoustu času.“

„A kde můžu koupit koně?“

„Tam, kde je někdo prodává. Nejspíš tě ještě potkám. Nalezni cestu.“

„Nalezni cestu“ je pozdrav na rozloučenou. Alespoň podle Rekovicovy „Kultury a ontologie Pobřeží“.

„Říkají mi Nitj'sefni,“ volám za ním.

„To je vidět. Pro mě jsi Spící na stromě,“ křikne přes rameno a sjíždí se skřípajícím vozem na dno kotliny, rozmáčkávaje koly bílé květy kapradí.

Zůstávám sám. Déšť monotónně šumí v listí, můj oheň neochotně syčí kapkami, dopadajícími z větví. Někde vysoko na nebi je slyšet pištění dravého ptáka.

Popíjím řídký bujón a začínám dávat dohromady plán další cesty. Zbytečná, komplikovaná zábava, protože ve skutečnosti netuším, co bych měl dělat dál. Půjdu tou stezkou. Ať už šli nešťastní vědci kamkoli, určitě se nepustili nazdařbůh lesem, takže tudy půjdu i já. Uvidíme, co se dozvím od někoho, komu říkají Grisma Šílený křik.

Musím sehnat koně. Peněz mám dost, i když nepočítám to, co jsem sebral ve stanici. Mám pás nacpaný na sobě naskládanými zlatými a stříbrnými mincemi, visí mi přes ra-

meno jako přežraný had boa. Potřebuju jen obchod s koňmi.

A musím zjistit, co se stalo. To je ještě důležitější než nalezení trosečníků.

*

Onen večer v jídelně v Darkmooru. Příjemné. V kameném krbu plápolá oheň a my sedíme podél dlouhého stolu v záři svící, u stříbra, pečených koroptví, pečených brambor a samozřejmě u otřesného *yorkshire pudding*. Ledovec si otírá ústa ubrouskem a rozkazovačným pohybem ruky přikazuje, aby nám nalili víno.

„Byl změněn cíl mise. Poletí jeden,“ říká nakonec. „Skupina zůstává, výcvik pokračuje, čekáme na vývoj událostí. Politika,“ dodává vysvětlujícím tónem.

Zkameněli jsme u stolu a dívali se střídavě na sebe a na Ledovce. Napije se sherry a otáčí se na jednoho z číšníků, který mu podává táč s červenou obálkou a stříbrným nožem. Celý rok jsme si zvykali na vznešenost, obřadnost a podivnou, trochu středověkou, trochu zednářskou atmosféru. Na smokingy a večerní šaty, které najednou nahrazují režná oblečení. Nikoho už to nerozesměje.

Všichni se uchylují ke schopnostem získaným výcvikem. Když se Ledovec pomocí nože vypořádá s pečeti, Kaufmann si přidává nádivku, já obracím v prstech stříbrný pohár a čichám k sherry, Cavallino se dloube v zubech a Deirdre obírá hroznové víno. Všichni vypadají uvolněně a klidně.

„Panu Corvinaquovi děkujeme za spolupráci. Pane Corvinaque, bosman Harding vám pomůže sbalit věci, dole v hale čeká řidič. Připomínám, že jste zavázán nejvyšším stupněm utajení. Prosím, zapomeňte na všechno, co jste zde viděl a slyšel, až na jedinou věc. Na to, že na vás nezapomeneme. Děkuji a na shledanou.“

V hlubokém tichu je slyšet Reného kroky zesílené ozvěnou, odrážející se od klenby. Když se obrovské veřeje se zaduněním zavřou, nikdo neřekne ani slovo.

„Pánové Kaufmann, Nilfsson a paní Decroutová jako jistění. Paní Mulliganová, pan Cavallino, pan Rogowski, pan Kohoutek a pan Datlow – záložní skupina.“

Ticho.

„Letí pan Drakkainen.“

Zlomek vteřiny, kdy všem povolí nervy. Na naše poměry, samozřejmě. Nilfsson se s úlevou narovná a napije se vína. Datlow zatne zuby, je vidět, jak mu pulsují lícní svaly. Decroutová je zaskočená, tváří se, jako by ji zasáhl blesk. Deirdre na okamžik vypadá jako valkýra. Sevřené rty, vystrčená brada, v očích diamantový lesk. Já necítím nic. Nic kromě zápachu *yorkshire pudding*.

Dokonce i Kohoutek přestává na chvíli jíst.

„Pane Drakkainene, pojdte, prosím, se mnou. Ostatní, prosím, pokračujte s večeří v klidnější atmosféře. Dobrou chuť, děkuji a dobrou noc. Prosím, zachovejte si dobrou náladu. Mise bude pokračovat.“

„Tušíte proč?“ ptá se zkoumavě. Už sedí za stolem a nacpává si dýmkou.

„Ne, veliteli.“

„Jste nejstarší. Pamatujete ještě svět, kde jsme byli jediným životem ve vesmíru. Pamatujete časy, kdy neexistoval antigravitační pohon a astronautika byla jen nejistým experimentem. Ještě to máte v hlavě. Jste dítě starého světa a narodil jste se v přesvědčení, že existuje jen to, co je na Zemi, a že jsme jedinými rozumnými bytostmi ve vesmíru a rychlost světla je nepřekonatelná. Podle mne se jim lépe přizpůsobíte – i jejich mentalitě, protože oni přemýšlejí stejně, v měřítkách svého světa. Navíc byla vaše matka Polka, otec Fin a vyrůstal jste v Chorvatsku. Kulturní šok je pro vás běžná záležitost. A navíc, jako jeden z mála jste si vytvořil z nezávislosti filozofii. Nevěříte v národ, předpisy ani v davovou inteligenci. Jste solitér. Věříte ve své morální zákony a rozum. Měla letět skupina – vy byste zůstal na Zemi. Ale musíme vyslat jen jednoho. Jediného člověka. Myslím, že přežijete. Alespoň máte šanci.“